

Teza: ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sygn. akt WO-113/15

ORZECZENIE

z dnia 27 lipca 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w

składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski

Sędziowie: SWSD Teresa Famulska

SWSD Anna Maria Kozłowska /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Bronisława Kachnikiewicza po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lipca 2016 r.

sprawy radcy prawnego Ł. S.

obwinionego o przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 29 września 2015 r. sygn. akt OSD 19/15

orzeka:

1.

na podstawie art 105 § 2 k.p.k. sprostować oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym orzeczeniu w ten sposób, że w miejsce dwukrotnie wymienionego art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych wpisać art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych;

2.

uchylić zaskarżone orzeczenie w całości i na podstawie art 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych postępowanie dyscyplinarne wobec obwinionego Ł. S. umorzyć z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu;

3.

kosztami postępowania na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych:

- w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych, - w zakresie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Rzeszowie.

UZASADNIENIE

W wyniku dochodzenia Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Rzeszowie wnioski z dnia 9 lipca 2015r. sygn. akt Rz.D.6/15 o ukaranie radcy prawnego Ł. S. obwinionego o to, że jako pełnomocnik procesowy M. B., w sprawie toczącej się w latach 2011-2014 przed Sądem Rejonowym dla miasta K. N. Wydział I Cywilny sygn. akt (...) nie poinformował klientki o przebiegu sprawy i nie kontaktował się z nią w sprawie oraz nie doręczył klientce wydanego w sprawie postanowienia sądu z dnia 4.04.2013r.tj. naruszenia art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2016.poz. 233) w zw. z art. 6 ust.1 i art. 28 ust.5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 roku.

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie wszczął postępowanie wobec obwinionego Ł. S. na skutek skargi wniesionej do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie przez pokrzywdzoną M. B. z dnia 4.02.2015r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie Orzeczeniem z dnia 29 września 2015r. sygn. akt OSD/19/15 uznał obwinionego radcę prawnego Ł. S. za winnego naruszenia art. 34 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2016r.poz.233) w zw. z art. 6 ust.1 i art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 roku, które polegało na tym, że jako pełnomocnik procesowy M. B., w sprawie toczącej się w latach 2011-2014 przed Sądem Rejonowym dla miasta K. N. Wydział I Cywilny sygn. akt (...) nie poinformował klientki o przebiegu sprawy i nie kontaktował się z nią w sprawie oraz nie doręczył klientce wydanego w sprawie postanowienia sądu z dnia 4.04.2013r.

Sąd Okręgowy wymierzył obwinionemu za przewinienie dyscyplinarne karę upomnienia oraz obciążył obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.200,00zł (jeden tysiąc dwieście złotych).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie ustalił, że:

W dniu 20.01.20nr. skarżąca M. B. zamieszkała w Kanadzie udzieliła pełnomocnictwa radcy prawnemu Ł. S. do prowadzenia sprawy o stwierdzenie nabycia spadku po swojej matce. Równocześnie skarżąca udzieliła pełnomocnictwa M. S., zam. w Z. do występowania w jej imieniu w Polsce wobec radcy prawnego. W 2011r. radca prawny Ł. S. skierował wnioski o stwierdzenie nabycia spadku do Sądu Rejonowego w K.. Sąd Rejonowy w K. Postanowieniem z dnia 13.03.2013[^] wydał Postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku, a następnie dokonał sprostowania oczywistej omyłki postanowieniem z 20.01.2014r.

O przedłużającym się postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Krakowie ani o wydanych postanowieniach obwiniony radca prawny Ł. S. nie powiadomił skarżącej ani jej pełnomocniczki M. S.. Obwiniony kontaktował się z J. B. w przekonaniu, że jest on krewnym skarżącej (bratankiem lub synem) i że jest pośrednikiem między nim a skarżącą.

Po uzyskaniu postanowień sądowych obwiniony próbował kontaktować się telefonicznie ze skarżącą ale nie uzyskał połączeń. Obwiniony oczekiwał na wizytę J. B., aby przekazać mu informację , ale nie mógł tego uczynić bowiem J. B. nie pojawił się.

Wiosną 2014r. udało się skarżącej uzyskać połączenie telefoniczne z obwinionym i wtedy dowiedziała się o zakończeniu sprawy. Obwiniony nadal pomimo słanych sms-ów nie otrzymała postanowień wydanych przez Sąd Rejonowy w Krakowie.

Z uwagi na powyższe M. B. złożyła w dniu 4 lutego 2015r.w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Rzeszowie skargę na postępowanie radcy prawnego Ł. S..

Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, obwiniony przesłał skarżącej kserokopie postanowień Sądu Rejonowego w K.. Sąd I Instancji wymierzając obwinionemu najłagodniejszą karę upomnienia wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność obwinionego.

Od w/w orzeczenia OSD odwołanie wniósł obwiniony.

Obwiniony zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że:

1.

Nie było żadnego kontaktu pomiędzy pełnomocnikiem a Mocodawczynią

2.

Nie przekazał informacji na temat toczącego się postępowania Mocodawczyni

3.

Nie przekazał Mocodawczyni postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku

i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia OSD z 29 września 2015r. i umorzenie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego.

Ponadto obwiniony wniósł o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przesłuchanie J. B. - wnosząc o wezwanie pokrzywdzonej M. B. o wskazanie jego adresu do korespondencji oraz o oświadczenie pokrzywdzonej Pani M. B. z dnia 15.12.2015r, które obwiniony załączył do odwołania.

Obwiniony nie określił granic zaskarżenia.

Zgodnie z art. 447 k.pk. w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015r.

„§ 1. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku.

§ 2. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych.

§ 3. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego.”

Komentarz do art. 447 k. p. k Tomasz Henryka Grzegorzczaka stanowi „W przypadku zaskarżania na korzyść oskarżonego judykatura tradycyjnie mniej rygorystycznie traktuje kwestię wyraźnego wskazania zakresu zaskarżenia, tym bardziej że nawet przy środku na niekorzyść oskarżonego możliwe jest orzekanie na jego korzyść. Można się zatem zgodzić z twierdzeniem, że gdy oskarżony "nie precyzuje bliżej zarzutów, lecz jedynie twierdzi, że zapadły w jego sprawie wyrok jest dla niego krzywdzący", to środek ten należy uznać za zwrócony przeciwko całości rozstrzygnięcia o winie i karze (zob. wyrok SN z dnia 27 października 1987 r., WR 442/87, OSNKW 1988, nr 5-6, poz. 41), czy też, że "w wypadkach przestępstw przeciwko mieniu (...) kwestionowanie (...) oskarżonego ustaleń co do wartości mienia jest zwrócone przeciwko winie" (postanowienie SN z dnia 13 września 1985 r., I KR 116/85, OSNKW 1986, nr 3-4, poz. 27).”

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjął , że odwołanie obwinionego zostało wniesione w całości do zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie należało zauważyć, że wniosek o ukaranie obwinionego radcy prawnego Ł. S. wpłynął 9 lipca 2015r.

Na mocy art. 25 ust 1. ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw Dz.U.2016.437 art. 74¹ ustawy o radcach prawnych (t. j. 2016, poz. 233) „Jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów po dniu 30 czerwca 2015 r. skierowano akt oskarżenia, wniosek o wydanie wyroku skazującego, wniosek o warunkowe umorzenie postępowania lub wniosek o umorzenie postępowania przygotowawczego i orzeczenie środka zabezpieczającego, postępowanie toczy się według przepisów dotychczasowych do prawomocnego zakończenia postępowania.”

Z uwagi na złożony wniosek o ukaranie obwinionego po 30 czerwca 2015r. postępowanie dyscyplinarne w niniejszej toczy się z zastosowaniem odpowiednio na mocy art. art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, przepisów kodeksu postępowania karnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015r. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy -

Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247).

Zgodnie z art. 452 § 2 k. p. k. Sąd odwoławczy dopuszcza dowody na rozprawie, jeżeli nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Dowody można dopuścić również przed rozprawą.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny na rozprawie w dniu 27 lipca 2016r. dopuścił dowód z oświadczenia skarżącej- pokrzywdzonej M. B. z dnia 15.12.2015r. dołączonego do odwołania na okoliczność wyjaśnienia przyczyn ograniczonego kontaktu mocodawcy z pełnomocnikiem, celu jaki przyświecał postawie pełnomocnika i czy był on sprzeczny z oczekiwaniami mocodawcy, oraz kto i w jakim zakresie wpłynął na takie ukształtowanie relacji mocodawca pełnomocnik.

Z oświadczenia pokrzywdzonej wynika, że obwiniony radca prawny postępowanie sądowe o stwierdzenie nabycia spadku przeprowadził należycie. Pokrzywdzona wskazała, że początkowo była na bieżąco informowana o toczącym się postępowaniu przez Pana J. B. i miała pełny obraz sytuacji. Z uwagi, że Pan J. B. był również zainteresowany w sprawie pojawiły się kłopoty z komunikacją z Panem J. B.. Pokrzywdzona jak i obwiniony w miarę czasu zmienili adresy, co przyczyniło się do osłabienia bezpośrednich kontaktów, ale obwiniony był przekonany, że Pan J. B. nadzoruje prowadzone postępowanie. Pokrzywdzona aktualnie udzieliła obwinionemu ponownie pełnomocnictwa do reprezentowania jej na terenie Polski w sprawie podziału majątku spadkowego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 20.01.20nr. skarżąca M. B. zamieszkała w Kanadzie udzieliła pełnomocnictwa radcy prawnemu Ł. S. do prowadzenia sprawy o stwierdzenie nabycia spadku po swojej matce. Równocześnie skarżąca udzieliła pełnomocnictwa M. S., zam. w Z. do występowania w jej imieniu w Polsce wobec radcy prawnego. W 2011r. radca prawny Ł. S. skierował wniosek o stwierdzenie nabycia spadku do Sądu Rejonowego w K.. Sąd Rejonowy w K. Postanowieniem z dnia 13.03.2013[^] wydał Postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku, a następnie dokonał sprostowania oczywistej omyłki postanowieniem z 20.01.2014r.

Jak wynika z wyjaśnień złożonych przez obwinionego na rozprawie przed OSD w Rzeszowie w dniu 29 września 2015r. obwiniony stwierdził, że przyznaje się i zarazem nie przyznaje się do zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego. Obwiniony zeznał, że informacje o prowadzonym postępowaniu o stwierdzeniu nabyciu spadku przekazywał Panu J. B., którego uważał za krewnego pokrzywdzonej i był przekonany, że za pośrednictwem Pana J. B. pokrzywdzona jest informowana o wynikach sprawy. Na spotkaniach z panem J. B. w kancelarii obwinionego był on informowany przez Pana B., że na bieżąco informuje o przebiegu postępowania. Obwiniony od Pana J. B. otrzymywał również dokumenty, które posiadała pokrzywdzona celem prowadzenia postępowania przed Sądem. Złożone przez pokrzywdzoną M. B. oświadczenie z 15 grudnia 2015r. dołączone do odwołania potwierdza wyjaśnienia obwinionego. Następnie na skutek zmiany adresów pokrzywdzonej i obwinionego do osłabienia doszło do osłabienia kontaktów z tym, że obwiniony przekonany był, że Pan J. B. przekazuje nadal informacje w sprawie prowadzonego postępowania. Obwiniony był również przekonany, że Pan J. B. przekazał postanowienie Sądu o stwierdzeniu nabycia spadku. Obwiniony jak sam zeznał w okresie od 2011r. do 2015r nie wysłał M. B. żadnej korespondencji. Następnie po nawiązaniu bezpośrednich

kontaktów pomiędzy pokrzywdzoną a obwinionym, przekazał jej postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku. Obwiniony dwukrotnie kontaktował się z Panią M. S., która była pełnomocnikiem pokrzywdzonej w Polsce. Obwiniony kontaktował się również drogą mailową z córką pokrzywdzonej także zamieszkałą w Kanadzie.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Wyższy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że pokrzywdzona miała wiedzę o wynikach prowadzonego postępowania o stwierdzenie nabycia spadku prowadzoną przez obwinionego przed Sądem Rejonowym w K., co świadczy o kontaktach i informowaniu pokrzywdzonej o toczącym się postępowaniu, przy czym nie była ona informowana bezpośrednio przez obwinionego. Przy czym w pewnym okresie czasu na skutek zmiany adresów pokrzywdzonej i obwinionego kontakt był utrudniony.

Na mocy art. 6 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007r. Radca Prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością.

Zgodnie z art. 28 ust.5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007r. radca prawny obowiązany jest informować klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem.

Odwwołanie obwinionego jest o tyle zasadne iż skutkować musiało uchynieniem zaskarżonego orzeczenia i umorzeniem postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu. OSD OIRP w Rzeszowie prawidłowo przyjął, iż obwiniony zachowaniem wyczerpał dyspozycję wskazanych w zaskarżonym orzeczeniu przepisów, jednakże Wyższy Sąd Dyscyplinarny odmiennie ustalił społeczną szkodliwość przypisanego obwinionemu czynu.

Obwiniony faktycznie w okresie 2011 - 2014 jako pełnomocnik pokrzywdzonej M. B., w sprawie toczącej się w latach 2011-2014 przed Sądem Rejonowym dla miasta K. N. Wydział I Cywilny sygn. akt (...) bezpośrednio nie informował klientki o przebiegu sprawy i nie kontaktował się z nią w sprawie oraz nie doręczył klientce wydanego w sprawie postanowienia sądu z dnia 4.04.2013r.

Samo formalne naruszenie przepisu nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej - dyscyplinarnej. Dla uznania jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne. W art. 1 § 2 k.k. czytamy mianowicie, iż nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Zgodnie z art. 115 § 2. k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W realiach niniejszej sprawy, patrząc przez pryzmat wyżej zarysowanych kryteriów, które zgodnie z art. 115 § 2 k.k. decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu, stwierdzić należy, iż niewątpliwie cechuje go znikoma społeczna szkodliwość w rozumieniu przepisu art. 1 § 2 k.k.

Za stanowiskiem takim przemawiają przede wszystkim następujące okoliczności:

1.

Obwiniony nie informował bezpośrednio klientki o stanie sprawy i bezpośrednio z nią się nie kontaktował, ale był przekonany, że pokrzywdzona jest informowana przez krewnego J. B. i że zna stan sprawy na bieżąco, co pokrzywdzona potwierdziła w oświadczeniu z dnia 15.12.2015r. Obwiniony był też przekonany, że pokrzywdzona otrzymała odpis postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku od Pana B.. Pokrzywdzona była więc informowana o stanie sprawy i знаła jego stan. Pokrzywdzona i obwiniony nie ustalili wprost sposobu komunikowania się między sobą. Przy czym pokrzywdzona za pośrednictwem Pana J. B. dostarczała obwinionemu dokumenty niezbędne od prowadzenia postępowania o stwierdzenie nabycia spadku, a obwiniony za pośrednictwem Pana B. przekazywał informacje o postępowaniu sądowym pokrzywdzonej. Pokrzywdzona otrzymywała te informacje od Pana J. B..

2.

Pokrzywdzona nie poniosła na skutek postępowania obwinionego żadnej szkody - i to zarówno szkody rozumianej jako szkodę majątkową, ale i również jako także uszczerbku w innych dobrach chronionych prawem. Pokrzywdzona wręcz udzieliła obwinionemu kolejnego pełnomocnictwa do dalszego działania do kontynuowania postępowania po stwierdzeniu nabycia spadku, podnosząc, że obwiniony jest najlepiej zorientowany w niniejszej sprawie.

3.

Zamiarem obwinionego nie było nie informowanie pokrzywdzonej i niekontaktowanie się z pokrzywdzoną.

4.

Ponieważ obwiniony kontaktował się i informował Pana J. B. o prowadzonym postępowaniu, uznawał go za osobę spokrewnioną z pokrzywdzoną, nie przekazywał informacji bezpośrednio mocodawczyni bowiem uważał, że mocodawczyni jest zapoznana ze sprawą. To przekonanie sprawiło, że obwiniony nie kontaktował się bezpośrednio z pokrzywdzoną nie przekazując jej bezpośrednio informacji o stanie sprawy.

5.

Obwiniony nie miał motywacji do tego, żeby nie informować pokrzywdzonej o stanie sprawy. Postępowanie Pana J. B. polegające na przekazywaniu obwinionemu od pokrzywdzonej dokumentów dotyczących postępowania w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku i kontaktowanie się z obwinionym w kancelarii, spowodowało, że obwiniony został wprowadzony w błąd. Nie informowanie mocodawczyni bezpośrednio przez obwinionego o przebiegu postępowania spowodowane było zachowaniem się J. B.. Zachowanie Pana J. B. wpłynęło na relacje i kontakty obwinionego z pokrzywdzoną.

6.

Przypisany obwinionemu czyn jest przewinieniem mniejszej wagi, bowiem obwiniony popełnił je z winy nieumyślnej. Przewinienie to nie było przy tym wynikiem lekceważenia przez obwinionego jego obowiązków, ale spowodowane było przekonaniem, że pokrzywdzona jest informowana o przebiegu sprawy przez Pana B..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że społeczna szkodliwość czynu obwinionego jest znikoma,

W świetle poczynionych ustaleń zachowanie obwinionego naruszyło dyspozycję art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2016.poz.) w zw. z art. 6 ust.1 i art. 28 ust.5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 roku co jednak nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej. Dla uznania jakiegoś czynu za przewinienie dyscyplinarne konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne, ale w stopniu wyższym niż znikomy. Dopiero wówczas możliwe będzie zastosowanie wobec sprawcy takiego czynu określonej sankcji karnej.

Konstatując niniejsze rozważania stwierdzić należy, iż biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez obwinionego obowiązków, jak również postać zamiaru i motywację sprawcy, czyn jakiego dopuścił się obwiniony cechuje znikomy stopień szkodliwości społecznej, zwłaszcza iż w efekcie nie doszło do powstania szkody w mieniu pokrzywdzonej, a zachowanie obwinionego było spowodowane przekonaniem, że mocodawczyni jest informowana o przebiegu sprawy przez J. B. i na bieżąco zna przebieg postępowania, co potwierdziła pokrzywdzona w swoim oświadczeniu z dnia 15.12.2015r.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. 2016r. poz. 233) należało zaskarżone orzeczenie uchylić i postępowanie dyscyplinarne wobec obwinionego umorzyć z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny kosztami postępowania na podstawie art. 70⁶ ust.2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych obciążył Krajową Izbę Radców Prawnych, a w zakresie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym przy Izbie Radców Prawnych w Rzeszowie obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w Rzeszowie.